

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: Mgr. D. K., LL.M., nar.X, bytem X, adresa pro doručování: X, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 č.j. 832/2010-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, č.j. 832/2010-160-SPR/3 ze dne 27.10.2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, ze dne 27.6.2010 č.j. MHMP 939801/2009 sp. zn. S-MHMP 550362/2108, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil tím, že se odmítl podrobit po výzvě policisty odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 35.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 14 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň mu byla uložena

povinnost podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích a v souladu s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že správními orgány bylo jeho jednání nesprávně kvalifikováno jako přestupek dle zákona o přestupcích. Správními orgány bylo jeho jednání kvalifikováno jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jako odmítnutí se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Žalobce trvá na tom, že se svým jednáním nedopustil ničeho, co by mohlo být kvalifikováno jako správními orgány tvrzený ani jakýkoli jiný přestupek ve smyslu zákona o přestupcích. Žalobce poukázal na to, že dechovou zkoušku provedl dobrovolně, plně a řádně dle svých možností. V žádném případě se jí neodmítl podrobit. Toto tvrzení má oporu i v důkazech, které byly provedeny ve správním řízení. Nebylo to popřeno ani žádnou z provedených svědeckých výpovědí.

Dle žalobce byl proveden nesprávný výklad ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně některých zákonů, který je zvláštním právním předpisem upravujícím povinnost podrobit se vyšetření pro účely zjištění (vyloučení) užití alkoholu nebo jiné návykové látky a způsoby provedení takového vyšetření, resp. případy, kdy se takové vyšetření neprovede. Žalobce s odkazem na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., které stanoví, že spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Až v případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud tedy žalobce orientační vyšetření za pomoci analyzátoru alkoholu v dechu dobrovolně podstoupil, a to dokonce opakovaně, přestože z provedených důkazů jasně vyplývá, že ani v jednom případě nebylo dechovou zkouškou u žalobce prokázáno, že by byl pod vlivem alkoholu, nebyl pro podstoupení lékařského vyšetření z jeho strany důvod ani nebyla dána pravomoc příslušníků policie žalobce k podstoupení lékařského vyšetření nadále vyzývat, protože nebyla dána žádná zákonná povinnost žalobce se lékařskému vyšetření podrobit, neodmítl-li dechovou zkoušku. Analyzátor alkoholu v dechu použitý pro provedení předmětné dechové zkoušky byl bez jakýchkoli pochybností analyzátozem splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, a vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu ve znění vyhl. č. 65/2006 Sb.).

Žalobce dále namítal neprovedení důkazu a nesprávné hodnocení důkazů, kdy uvedl, že ve spojení s nesprávným výkladem zákona, jak shora uvedl, došlo navíc ze strany správních orgánů k nesprávnému hodnocení provedených důkazů a k neprovedení důkazu pro posouzení záležitosti klíčového, byť na absenci jeho provedení bylo žalobcem poukazováno. Za zásadní pochybení žalobce považuje skutečnost, že přestože byly z jeho strany upozorněny, neprovedly v rámci dokazování jako důkaz záznam z analyzátoru alkoholu v dechu Alcotest Dräger v.č. ARXM-0530, jež měl být použit dle úředního záznamu pro vykonání dechové zkoušky žalobcem. Bez provedení tohoto důkazu, resp. s ohledem na jeho zjevnou neexistenci, nebylo dle názoru žalobce možné nepochybně prokázat, že by jím dechová zkouška nebyla ani jednou provedena řádně a průkazně, a to ani s negativním

výsledkem (o němž je žalobce přesvědčen), ani s výsledkem jiným. Nebylo tedy prokázáno (přičemž svědecké výpovědi nelze dle názoru žalobce bez dalšího, zejména bez provedení uvedeného důkazu – protokolu z analyzátoru alkoholu v dechu – považovat za dostatečný podklad pro zákonné rozhodnutí), že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce, když naopak ze všech uvedených výpovědí jasně vyplývá, že se žalobce této zkoušce podrobil opakovaně a s příslušníky policie spolupracoval, ani to, že dechová zkouška řádně neproběhla: nemohl se žalobce dopustit přestupku spočívajícího v odmítnutí podstoupení dechové zkoušky, ze shora uvedeného i z provedených důkazů jasně vyplývá, že ji podstoupil, nemohla žalobci vzniknout povinnost se podrobit lékařskému vyšetření a nemohl tak spáchat přestupek spočívající v odmítnutí se takovému lékařskému vyšetření podrobit.

Absencí provedení tohoto důkazu se žalovaný nijak nezabýval, což žalobce považuje za jeho zásadní pochybení, protože dle jeho názoru by tento důkaz musel prokázat, že dechová zkouška byla z jeho strany provedena a nebyla u něj shledána přítomnost alkoholu, což by muselo vést ke zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Žalobce dále namítal, že zanikla odpovědnost za přestupek. Přestože je přesvědčen, že svým jednáním nespáchal žádný čin, jež by mohl být kvalifikován jako přestupek dle zákona o přestupcích, ani správními orgány tvrzený přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, žalobce odkázal na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. K jednání kvalifikovanému správními orgány jako přestupek došlo dne 11.11.2009 a do 11.11.2010, t.j. do jednoho roku, nebyl tento tvrzený přestupek projednán, t.j. nebylo o něm vydáno rozhodnutí, které by nabylo právní moci. Zanikla tak odpovědnost žalobce za jeho jednání, jež je předmětem uvedených správních řízení u obou správních orgánů. Žalobce uvedl, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, t.j. žalovaného, nebylo do 11.11.2010 žalobci doručeno a doručeno mu bylo až 24.11.2010, t.j. až 13 dní po uplynutí lhůty jednoho roku pro projednání přestupku. Žalobce považuje vyznačení nabytí právní moci a vykonatelnosti dnem 29.10.2010 za postup v příkrém rozporu se zákonem. Doručení napadeného rozhodnutí Mgr. Pavlu Hrtúsovi, advokátovi KŠD Šťovíček, advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Hvězdova 1716/2b, který byl jeho předchozím zmocněncem v předmětném řízení, nelze považovat za doručení žalobci s ohledem na skutečnost, že plná moc udělená žalobcem Mgr. Pavlu Hrtúsovi byla ze strany žalobce dne 2.8.2010 vypovězena, což žalobce oznámil žalovanému Ministerstvu dopravy prostřednictvím MHMP před vydáním napadeného rozhodnutí. S ohledem na to nemohlo nabytí napadené rozhodnutí právní moci ke dni 29.10.2010.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy i rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Žádal zároveň přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s námitkami uvedenými v žalobě neztotožnil. Odkázal na spisovou dokumentaci správního orgánu I. stupně, z níž vyplývá, že dne 11.11.2009 v době kolem 22.30 hodin v Praze 4, ulici Jeremenkova, zastavila hlídka Policie ČR, obvodní ředitelství Praha IV., místní odd. Podolí, vozidlo tov. zn. Porsche, r.z. X řízené žalobcem. Vzhledem k tomu, že vozidlo vyjíždělo od restaurace, bylo rozhodnuto provést kontrolu, zda není řidič pod vlivem alkoholu. Žalobce byl policisty vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce za použití analyzátoru alkoholu v dechu Alcotest Dräger výr. č. ARXM-0530 (který v době měření splňoval podmínky stanovené zvláštním právním předpisem). Žalobce nebyl ani opakovaně schopen provést zkoušku řádně, nebyl s to do přístroje dýchat

tak dlouho, jak je stanoveno pro řádné provedení zkoušky. Výsledek takto provedené zkoušky nebyl negativní v tom smyslu, jak jej chápe žalobce, t.j. že by byla naměřena nulová hodnota obsahu alkoholu v dechu žalobce, ale negativní v tom smyslu, že z ní nebyl získán žádný výsledek, a to z důvodu na straně žalobce, který nebyl schopen zkoušku řádně absolvovat. Orientační dechová zkouška tak de facto vůbec provedena nebyla a v dané situaci nezbyvalo policejnímu orgánu nic jiného, než vyzvat žalobce k tomu, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. K tomu je zákonem zmocněna; neobstojí žalobcův restriktivní výklad § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., že odborné lékařské vyšetření se provede pouze tehdy, odmítne-li se řidič podrobit orientačnímu vyšetření. Je nutné vzít v úvahu i případy, kdy orientační vyšetření nemůže být z objektivního důvodu provedeno (např. není-li vyšetřovaná osoba schopna zkoušku náležitě absolvovat, pro poruchu přístroje a pod.). Pokud ve smyslu § 16 odst. 2 věty první citovaného zákona je povinen podrobit se odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, přičemž oprávnění policisty vyzvat řidiče ke splnění této povinnosti vyplývá z ust. § 16 odst. 4 tohoto zákona ve spojení s § 124 odst. 9 písm. f) zákona o silničním provozu.

Žalovaný odkázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) z 11.3.2010 č.j. 5As 24/2009-65 (č. 2063/2010 Sbírky NSS), www.nssoud.cz, podle kterého: „Ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve spojení s § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, již striktně neváže povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, na pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky. Rozhodující podle této právní úpravy je výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. Taková výzva ovšem může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Neuposlechnutím takové opodstatněné výzvy se řidič dopouští přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.“ Z takto uvedeného vyplývá logický rezultát, že důvodní podezření o ovlivnění řidiče alkoholem nemusí vzniknout jen na základě výsledku orientační zkoušky, ale i na základě jiných indicií. Tak tomu bylo v případě žalobce, jehož pokusy o provedení dechové zkoušky byly neúspěšné a orientační vyšetření provedeno nebylo, bylo však důvodné podezření, že žalobce může být alkoholem ovlivněn (vyjížděl s vozidlem od restaurace, dle výpovědi zasahujícího policisty byl z jeho dechu cítit alkohol, nebyl opakovaně ani po názorné ukázce schopen řádně provést orientační zkoušku na bezvadném přístroji).

Žalovaný uvedl, že kvalifikace žalobcova jednání byla správními orgány provedena správně. Žalovaný podotkl, že žalobce nebyl potrestán za odmítnutí podrobit se orientační dechové zkoušce, jak uvedl v žalobě, ale za odmítnutí podrobit se odbornému lékařskému vyšetření prováděnému ve zdravotnickém zařízení poté, co se u něj nepodařilo řádně provést dechovou zkoušku a přetrvávalo podezření, že je ovlivněn alkoholem.

Žalovaný k námitce žalobce, že ze strany správních orgánů došlo k nesprávnému hodnocení provedených důkazů a neprovedení klíčového důkazu, kterým měl být záznam z analyzátoru alkoholu v dechu, žalovaný uvedl, že se touto námitkou zabýval v odůvodnění rozhodnutí a uvedl, že provádění takového důkazu by bylo podle jeho názoru úkonem nadbytečným, který by nijak neřešil problém odmítnutí lékařského vyšetření, ze kterého byl žalobce v řízení o přestupku obviněn. Průběh zákroku policejní hlídky byl dostatečně a náležitě objasněn provedením svědeckých výpovědí. K námitce žalobce týkající se zániku odpovědnosti za předmětný přestupek žalovaný uvedl, že ve spisu správního orgánu I. stupně

je založena ověřená kopie plné moci, již žalobce dne 2.7.2010 zmocnil advokáta Mgr. Pavla Hrtúse k zastupování v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve spisové dokumentaci není založena žádná listina, kterou by žalobce uvedenou plnou moc dne 2.8.2010 vypověděl. Tvzení žalobce, že blíže nespecifikovaným způsobem oznámil žalovanému výpověď plné moci prostřednictvím Magistrátu, není ničím podloženo. Žalovaný, kterému nebylo žádné vypovězení plné moci oznámeno, musel nezbytně považovat za žalobcova zmocněnce Mgr. Pavla Hrtúse, proto mu doručoval rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí bylo dne údaje na doručence doručeno dne 29.10.2010 a toho dne ještě před uplynutím lhůty pro projednání přestupku nabylo právní moci. Následně dne 9.11.2010 bylo žalovanému od Mgr. Pavla Hrtúse doručeno sdělení, že mu rozhodnutí ve věci žalobce bylo doručeno zjevně v důsledku administrativního pochybení, neboť žalobce již po vypovězení plné moci v řízení nezastupuje. Žalovaný následně doručil rozhodnutí žalobci se sdělením, že žádnou písemnost, ze které by vyplývalo vypovězení plné moci Mgr. Pavlu Hrtúsovi, neobdržel, proto nebylo rozhodnutí právní moci doručením zmocněnci dne 29.10.2010.

Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalovaného. K jednání se omluvil žalobce, který doložil, že na dobu nařízeného ústního jednání má již zajištěnu zahraniční cestu.

Soud dospěl k závěru, že v tomto případě je možno jednat v nepřítomnosti žalobce, neboť podle ust. § 49 odst. 3 s.ř.s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s.ř.s. Soud neshledal, že by byly dány důležité důvody pro odročení jednání ve smyslu citovaného ustanovení.

Soud věc posoudil na základě správního spisu a nejdříve se zabýval námitkou uvedenou v žalobě týkající se zániku odpovědnosti za přestupek. Ze správního spisu zjistil, že ke spáchání přestupku došlo dne 11.11.2009, takže lhůta jednoho roku končila dnem 11.11.2010. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 27.10.2010 bylo doručeno právnímu zástupci žalobce Mgr. Pavlu Hrtúsovi, advokátovi, dne 29.10.2010. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce tomuto právnímu zástupci udělil plnou moc dne 2.7.2010. Žádný jiný doklad týkající se udělení této plné moci, t.j. vypovězení této plné moci žalobcem, jak žalobce v žalobě tvrdí, není obsahem správního spisu správního orgánu I. stupně ani správního orgánu odvolacího. Žalobce sám své tvrzení o tom, že doručil správnímu orgánu odvolání této plné moci, nedoložil. Soud dospěl k závěru, že správní orgán – žalovaný – postupoval v tomto případě v souladu se zákonem, když rozhodnutí ze dne 27.10.2010 doručil právnímu zástupci žalobce Mgr. Pavlu Hrtúsovi. Rozhodnutí tak bylo doručeno dne 29.10.2010. Ze spisové dokumentace pak vyplývá, že právní zástupce žalobce Mgr. Pavel Hrtús, advokát, sdělil žalovanému dne 9.11.2010, že mu byla žalobcem vypovězena plná moc a že jej v řízení nezastupuje. Tedy až poté, co bylo napadené rozhodnutí doručeno, bylo správnímu orgánu oznámeno odvolání plné moci. Správnímu orgánu nelze proto vytknout pochybení při doručování napadeného rozhodnutí, neboť postupoval v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého se písemnosti doručují pouze zástupci.

Soud po posouzení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobcova námitka týkající se zániku odpovědnosti za přešůpek s odkazem na ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není důvodná. Lhůta pro zánik odpovědnosti uplynula dne 11.11.2010 a rozhodnutí bylo pravomocně doručeno před tímto datem, tedy dne 29.10.2010.

Při posuzování dalších námitok vyšel soud z toho, že žalobce byl obviněn a uznán vinným z přešůpku, jehož se dopustil tím, že v rámci kontroly, která proběhla dne 11.11.2009 v době kolem 22.30 hodin v Praze 4, ulice Modřanská ve směru jízdy k ulici Na Strži, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR při řízení motorového vozidla tov. zn. Porsche r.z. X poté, co byl hlídkou Policie ČR vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, tomuto vyšetření se odmítl podrobit. Jedná se o porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., podle kterého je povinností řidiče podrobit se na výzvu vyšetření podle zvláštního právního předpisu, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů. § 16 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost pod vlivem alkoholu a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Žalobce v žalobě namítal, že byla provedena dechová zkouška, které se dobrovolně podrobil. S odkazem na znění shora citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. namítal, že nebyl důvod pro podstoupení lékařského vyšetření. V této souvislosti namítal i nesprávné hodnocení provedených důkazů, v tomto případě dle jeho názoru měl být jako důkaz proveden záznam z analyzátozu alkoholu v dechu Alcotest Dräger v.č. ARXM-0530, který byl použit dle úředního záznamu pro vykonání dechové zkoušky žalobcem.

Soud při posouzení této námítky vycházel z ust. § 16 zákona č. 379/2005 Sb., podle kterého povinnost podrobit se lékařskému vyšetření není striktně vázána na výsledek dechové zkoušky, pozitivní výsledek této zkoušky, ale je vázána na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. Pro takovou výzvu je však třeba opodstatnění, a to důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že se žalobce neodmítl podrobit dechové zkoušce, avšak tato dechová zkouška nebyla úspěšná, neboť i přes několik opakovaných pokusů nebyl žalobce schopen dýchat tak dlouho, jak je stanoveno pro řádné provedení měření. Z provedeného dokazování vyplývá, že kontrolující policista předvedl, jak má dechová zkouška vypadat, avšak ani to nevedlo k tomu, aby byla úspěšně provedena žalobcem. Jak vyplývá z provedeného dokazování, z výslechu svědka – zasahujícího policisty, bylo dáno důvodné podezření, že je řidič (žalobce) pod vlivem alkoholu. Toto podezření vzniklo i na základě toho, že z jeho dechu byl cítit lehce alkohol. Rovněž dalším důvodem pro toto podezření bylo to, že vyjžděl od restaurace Soho.

Soud s ohledem na provedené důkazy dospěl k závěru, že postup policistů byl v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., neboť policista je oprávněn v opodstatněných případech požádat řidiče motorového vozidla, aby se podrobil lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Je rovněž nepochybné, že žalobce se podrobit tomuto

lékařskému vyšetření odmítl. Za této důkazní situace bylo nadbytečné provádět důkaz záznamem z analyzátoru alkoholu v dechu Alcotest Dräger, který byl použit při vykonávání dechové zkoušky žalobcem. Žalobci není kladeno za vinu, že se nepodrobil nebo odmítl podrobit dechové zkoušce. Jeho zavinění spočívá v odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda nebyl při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.

Soud neshledal v postupu žalovaného správního orgánu ani správního orgánu I. stupně pochybení. Žalobcovo jednání bylo kvalifikováno jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť žalobce v provozu na pozemních komunikacích přes výzvu podle zvláštního právního předpisu se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoli takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Sankce, která mu byla za spáchání tohoto přestupku uložena, odpovídá ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích.

Protože soud neshledal námitky, které žalobce v žalobě uvedl, důvodnými, zamítl žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. října 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně